

Den gode herden

av *Abbedissa Cécile Bruyère OSB, Solesmes (1845-1909)*

Att välja Gud som sin enda och bästa del är något mycket sällsynt. Ändå är det bara den som inte kan tas ifrån oss. Denna del är ojämförlig eftersom den är evig.

Den gudomlige Herden känner oss *vid namn*. Han tillhör varje får som om det vore det enda; för honom är vart och ett unikt. Vår förtrolighet med den gudomlige Herden saknar motstycke, det finns ingen mänsklig förtrolighet som kan mäta sig med den.

Att känna den gudomlige Herden innebär att uppskatta honom som han är, att hysa den tillit och hängivelse till honom som han har rätt till. Det finns människor som tror att om de tog sin tillflykt till Herrens armar skulle han låta dem falla... Att döma av deras oro och farhågor skulle man säga att de inte har någon Herde, för de som har en Herde blir beskyddade och ledda så att de når sitt mål. Herden för dem fram på de bästa betesmarkerna, där de blir livnärda och får ljus.

Vad fattas er om ni känner den sanne Herden? Varför oroar ni er? Han har gett sitt blod, sitt liv för sina får... I den mån som man inte förjagat varje oro för sig själv och för andra känner man inte Herden. Det krävs ju verkligen att ens vilja avlägsnar sig från Gud och vill undfly hans armar för att det skall föreligga någon risk. Denna kännedom som Herden äger om sina får gäller i varje stund. Det finns inget ögonblick då han slumrar, han som bevarar Israel!

Vi kan vara fullkomligt trygga, Herren glömmer oss aldrig! Denna trygghet bör äga en orubblig fasthet. Om tvivel eller vacklan råder, beror det på att vi inte vet att stödja oss på Gud. En människa som inom sig bär på en okuvlig, stark och ihärdig förtröstan, inte bara med tanke på det som angår henne, utan också med avseende på allt runt omkring henne, kommer att i gränslöst mått få se sin tro belönad med Guds välgärningar.

Tror ni att de som hyser en sådan förtröstan bedömer möjligheten eller omöjligheten av det som de ber Gud om, och att de bemödar sig om att vara förnuftiga i umgänget med Herren?... Nej, de säger till Gud allt de har lust till, och sedan låter de honom handla, i fullkomlig vetskap om att det som Herren gör är det bästa. De stödjer sig på honom och överlämnar sig åt honom. Vår hälsa, vårt liv, vår själ, hela vår existens, *allt* bör läggas i Guds händer, med vissheten att han kommer att göra det som är bäst. Det är sunt och bra att, med ett visst nöje, överlämna sig åt sömnen i denna fullkomliga trygghet.